

Sager, vil stræbe efter at gjøre Ret og Skjel mellem de forskjellige større eller mindre Kommuner, hvorom der er Tale, og opstaar der Differencer, som ikke kunne afgjøres paa anden Maade, have vi jo Centralregjeringen, hvor slige Spørgsmaal kunne gaa ind til Afgjørelse. Som sagt, det forekommer mig at være den eneste Indvending af nogen Betydning, som det ærede Medlem fremførte mod det af det ærede Medlem fra Kolbing (Berg) og mig fremsatte Forslag. Men isørigt er Forslaget, idetmindste fra min Side, kun at betragte som en Hensætning til Overveielse af Regjeringen og af det Lønningsudvalg, som er nedsat, og hvortil denne Sag sikkert ogsaa vil blive henvist. Endnu skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg i mit første Foredrag antydede, at Bornholm var særlig stillet. Det vil ganske vist kunne have sine Vanskeligheder at sjerne en Overembedsmænd fra Den, uden at sætte nogen Anden istedet, og det vil derfor vistnok være nødvendigt at bibeholde Amtmanden paa Bornholm. Denne er jo ogsaa forøvrigt særlig stillet med Hensyn til Lønningsforhold og i andre Henseender. (Modsigelse af Rofod). Jo, hans Lønning er, saavidt jeg veed, langt mindre end de øvrige Amtmænds, og der vil derfor vist ikke være Grund til foreløbig at foretage en Forandring med Hensyn til Overværdigheden paa denne Ø, i alt Fald da ikke nogen anden Forandring end den, at Aktionsmyndigheden bliver taget fra Overembedet. Om det skulde være muligt at slaa Kommandantskabet sammen med Amtmandskabet, er Noget, som jeg skal tillade mig at henstille under Henviisning til, at man jo maaske ikke behøvede nogen Jurist, naar de judicielle Forretninger gik fra Embedet. Jeg skal dog ikke inklade mig videre paa dette, men ganske overlade det til de særlig Sagkyndige.

Justitsministeren (Melleman): Jeg finder mig først i Anledning af, hvad der blev yttret af det ærede Medlem for Marhus Amts 1ste Valgtreds (Winther), foranlediget til at minde om, at der ved det Lovforslag, som nu foreligger, ikke er Tale om en Organisationslov, og at Forholdet heller ikke er det, at Regjeringen uden nogen særlig Opfordring af egen fri Billie bringer disse Sager frem. Jeg tror, at man ved Behandlingen af disse Sager ikke maa tabe af Sigte, at det, der sker nu, kun er, at Lønningslovene forelægges til en befalet Revision. Det er foreskrevet i de vedkommende Lønningslove, at de skulde revideres nu, og det er denne Forstift, som simpelthen opfyldes fra Regjeringens Side derved, at den forelægger dem. Ligesom det er en Forpligtelse for Regjeringen at forelægge dem her, saaledes er det selvfølgelig en Forpligtelse for Rigsdagen at tage dem under Behandling. Det forholder sig derfor ikke saaledes, som det maaske efter det ærede Medlems Foredrag kunde ventes eller tros, at Regjeringen af egen Drift tager

denne Sag op og kommer frem med den, uden at have forberedt den paa en saadan Maade, som en Organisation af Statens Embeder sikkert maatte forberedes. Med Hensyn netop til den Betragtningssaaende af det her foreliggende Forslag, at det kun er en befalet Revision af Lønningsloven og ikke Andet, tror jeg ogsaa, at der ikke er stor Udsigt til, forudsat at man vil fremme Sagen, at der ved den kan gjenføres store Forandringer i det bestaaende Resfortforhold mellem de forskellige Embedsmænd. Jeg tror ikke, naar man vil fremme Sagen, at der er Udsigt til, at den kan gøres til en Omorganisation af Embedsmændenes Forhold, hvilket jo vistnok ogsaa vilde kræve en særlig Lov, som maatte underkastes meget større og videre gaaende Undersøgelser end simpelthen det Spørgsmaal, om og hvorvidt man skal beholde de bestaaende Sager eller forhøje dem. En saadan Organisationslov vilde kræve en alsidig Overveielse af hele Statstjenesten og de forskellige Grene, hvori den falder, og de Krav, som vilde stilles fra disses Side, vilde atter blive forskellige efter den Maade, hvorpaa man tænker sig disse Forhold ordnede. Jeg skal saaledes blot minde om, at i det Forslag til en ny Ordning af Retspleien, som foreligger, er det paatænkt at ordne hele Anklagemyndigheden paa en ganske anden Maade, end den nu er ordnet. Forslaget gaar jo ud paa at tage denne Myndighed helt bort fra Amtmanden og henlægge den til en anden Autoritet, til en særlig Anklagemyndighed, som skal dannes. Men man maa da tillige lægge Mærke til, at naar denne Forandring foreslaas, er det ikke blot den, om jeg saa maa udtrykke mig, mere formelle Sag, det dreier sig om, at Aktionsmyndigheden gaar over fra Amtmanden til en Anden, men hele Institutionen er beregnet paa at gjøre Anklagemyndigheden til noget ganske Andet, end den nu er, saa at den vil komme til helt igennem at udøve en ganske anderledes vidtgaaende Indflydelse paa Sagernes Gang og Behandling, end nu er Tilfældet. Jeg skulde derfor mene, at det, saaledes som Sagen nu staar, vilde være det Rigtigste at afvente, hvad der kommer ud af hele denne foreslaaede Ordning, thi under den nuværende Tingenes Tilstand, og naar man offer fra Udsigten til en Forandring i Retsvæsenet i det Hele, tror jeg ikke, at der vil være noget Særligt vundet ved at lægge Aktions- eller Anklagemyndigheden andettids hen end nu. Den Aktionsmyndighed, der nu udøves af Amtmændene, er jo ingenlunde nogen særdeles vidtgaaende Indgriben i Sagernes Behandling. Det er jo en Forretning, der i saa Henseende har meget ringe Omfang. Jeg tror derfor, at der ikke i denne Mellemtid, der vel nu kan hengaa, og som kan blive længere eller kortere, efter som man tror, at den nye Ordning vil støde paa flere eller færre Hindringer, vil være nogen særlig Trang